

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
'Εν Ζακ. 'Επαρχ. 'Εξωτερ.
'Ετησ. 5 7 8
'Εξαμ. 3 4 4
Τρίμ. 1,50 2

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Πᾶσα αἴτησις :
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν
«ΜΟΥΣΩΝ»
(Ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου ἀρ. 4.)
Ζάκυνθον.

ΜΕΜΝΟΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΥΚΗ

(ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ)

Ἡ ἄρτι ἀφ' ἡμῶν ἐκλιποῦσα καὶ εἰς πόνον κόσμον ἀποδημήσασα ἐξέχουσα τοῦ τόπου μας φυσιογνωμία, ὁ πολυέμωτος καὶ σοφὸς καθηγητὴς, ὁ χρήσιμος πολίτης, ὁ ἀνεκτίμητος φίλος Μένωνος Μαρτζώκης ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τῇ 14 Ὀκτωβρίου τοῦ 1844 ἐκ πατρὸς Λουδοβίκου - Ἰγνατίου Μαρτζώκη, ἰταλοῦ πρόσφυγος καὶ σοφοῦ ἐκ Βονωνίας καθηγητοῦ, καὶ μητρὸς Μαρίας τῶν κομητῶν Μεσσαλά, ἐθαπτίσθη δὲ τῇ 21 Ἰαννουαρίου τοῦ 1902.

ἔτους τυχὼν παρὰ τοῦ ἀναδόχου αὐτοῦ Ἰωσήφ Γκρίκα, μελοποιῶν, τῶν ὀνομάτων Μένωνος (Ἰωσήφ—Σπυρίδωνος). Τὰ πρῶτα μαθήματα ὁ εὐμήμων καὶ εὐμουσος Μένων διήκουσεν ἐν τῷ Λυκείῳ Ζακύνθου, εἶτα δ' ἐγένετο μαθητὴς τοῦ διδασκάλου Ὁθ. Καρούσου ἐν τῇ ἐν Ληξουρίῳ Πετρισεῖῳ Σχολῇ καὶ τέλος ἀποφοιτήσας ἐκεῖθεν ἐξεπαιδεύθη ἰδιαίτερος παρὰ τῷ σοφῷ πατρί του ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ των, ἣτις εἶχε μεταβληθῇ εἰς Ἀκαδημίαν καὶ ὅπου συχνάκις μετέβαινε καὶ αὐτὸς ὁ Ρεγάλδης, διαμένων τότε ἐν Ζακύνθῳ, ὅς τις καὶ ἰδιαζόντως ἡγάπα τὸν εὐφυῆ Μένωνα, ἐν τῇ εὐγενεστάτῃ τοῦ ὁποῦ τάσει, ἣν προδιέγραφον αὐτῷ αἱ ζωηραὶ κλίσεις τῆς ἰδίας πρὸς μάθησιν ὀργάνως φύσεως, διέβλεπε τὴν μέλλουσαν πνευματικὴν τοῦ τόπου μας ὑπεροχὴν.

Ἀπὸ νεαρωτάτης ἡλικίας ψυχῇ τε καὶ σώματι ὁ Μαρτζώκης ἀφωσιώθη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ καλοῦ καὶ τῶν γραμμάτων, φύσει δὲ προικισθεὶς διὰ μνήμης περὶ πάντων καὶ φλογόγενοῦς φαντασίας, κατέστη σύν χρόνῳ ὁ τηλαυγὴς φάρος, ὁ τοσοῦτον οὐ μόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ξένων ἰδίως τιμηθεὶς διὰ τὴν θερμουργὸν διάνοιαν, τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ νοῦ, τὴν πολυδαίδαλον εὐρυμάθειαν, τὴν μελισταγῇ εὐφράδειαν, τὴν ρητορικὴν δεινότητα, ἅτινα πάντα συναπέτελουν ἐν αὐτῷ λαμπροτάτην καὶ ἀρμονικὴν συζυγίαν. Μαρτύριον τούτου πρόκειται ἡ μακροχρόνιος, εὐδόκιμος καὶ καρποφόρος διδασκαλίς του, μαρτυροῦσι τοῦτο τὰ διὰ στιχουργίας ἐμμελοῦς, ποιητικῆς πεζογραφίας καὶ πιστοτάτης μεταφράσεως ἐν περιοδικοῖς καὶ κατ' ἰδίαν δημοσιεύματα αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου ἐκτιμηθέντα, μαρτυροῦσι τοῦτο αἱ ἐν πάσῃ περιστάσει ὀλιβερεῖ ἡ χαρμολύπη, ἐπὶ παντὸς θέματος ἐπιστημονικοῦ, πολιτικοῦ, κοινωνικοῦ ποικίλαι διαλέξεις συζητήσεις. Ἐν τῷ τῷ 1902 ἐγένετο ἡ ἀναχώρησις αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ζακύνθου, καὶ ἐκτετατὴς τῆς μελλούσης ἀπασχολήσεως αὐτοῦ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΟΥ

τῆς ἀχαλινώτου φαντασίας, ἐκ τῶν κρουσῶν τῆς ὁποίας, ὡς διακυγῇ νάματα, ἐξήρχοντο αἱ λέξεις καὶ εἰκόνες νὰ τέρπῃ, κατακλῇ τὰ ὄντα τοῦ ἀκροατοῦ καὶ εἰς ὕψη ἱλιγγιώδη αὐτὸν μεταφέρων, μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ μεγάλη γλωσσομάθεια, ἡ ἀναδείξασα αὐτὸν ἐν Ρώμῃ, ἐν Παριείοις, ἐν Βιέννῃ, ἐν Λονδίῳ, ἐν Μεδρὶτῇ δόκιμον μεταφραστὴν, τεκμηριοῦσι τοῦτο τέλος αἱ παρασημοφορήσεις αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας, τῆς ἰταλικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Γαλλ. Ἀκαδημείας, ἀρεταὶ πάντα ταῦτα καὶ προτερήματα, ἅτινα κατηγάλασαν ὑπαρξὲν τοσοῦτον πολῦτιμον καὶ σεβαστὴν ἐν κοινωνίᾳ, ἧς ἐκλεκτὸν ἀπετέλεσε μέλος καὶ προέχων ὑπῆρξε λογὰς.

Διορισθεὶς ὁ Μαρτζώκης, κατὰ Σχολίον τοῦ 1875, καθηγητὴς τῆς γαλλικῆς ἐν τῷ Γυμνασίῳ Ζακύνθου, ἀναλαβὼν βραδύτερον καὶ τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας τῶν μέσων καὶ νεωτέρων χρόνων, δωρεὰν δὲ καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἰταλικῆς ἐπὶ τινα μόνον χρόνον, εὐσυνειδήτως ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ μετοχετεύσας εἰς τὰς καρδίας καὶ τὰς ψυχὰς ἑκατοντάδων μαθητῶν τὰ νάματα τῆς σοφίας αὐτοῦ, μέχρις οὗ πάθησις τῶν ὀφθαλμῶν ἠνάγκασεν αὐτὸν ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς ἐπισήμου ὑπηρεσίας. Ἐνῶ δὲ ἤλπιζεν, ὅτι ἀναπαύμενος πλέον ἐκ τῶν πολλῶν κόπων ἠδύνατο ἀνετώτερον νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν συγγραφὴν διαφόρων φιλολογικῶν καὶ ἱστορικῶν ἔργων καὶ εἰς τὴν μετάφρασιν νεοελληνικῶν ποιήσεων, συνεχίζων οὕτω τὰς δύο ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσας ποιητικὰς συλλογὰς, αἰφνης ἀδόκητος συμφορὰ πλήττει αὐτόν, μελανὸς πέπλος καλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς του ἐκείνους, οἵτινες, ὡς φάροι μυριόφωτοι, ἀντηγάκων τῆς διανοίας του τὸ φῶς καὶ ἡ πένθημος ἐκείνη σκοτία δὲν βραδύνει νὰ ἐφαπλωθῇ καὶ εἰς τὸν χαρμόσυνον κόσμον τῆς ψυχῆς του. Μάτην κατὰ τῆς τυφλώσεώς του ἀντετάχθησαν τῆς Ἐπιστήμης αἱ προσπάθειαι, μάτην τῆς ψυχῆς τὸν μέλανα πέπλον ὑπήγειρον οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι. Ἡ σκληρὰ τῆς Εἰμαρμένης ἀπόφασις ἦτο ἀνέκκλητος. Ὁ ἀσθὴρ αὐτοῦ, ὁ τοσοῦτον λαμπρῶς ἐπιτείλας, δὲν ἐπέπρωτο νὰ ἔχῃ δύσιν. Ἐσβέσθη ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στερεώματος, ἄνευ φωτοτροχιάς. Καὶ μίαν πρωτάν, τὴν πρωτάν τῆς 25ης Μαρτίου, τὴν ἰσως στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Ἄγγελος δι' ἐνὸς χαίρε

Παρθένον ἔδιδε εἰς τὸν κόσμον τὸ θεῖον Φῶς, αὐτὴν στιγμὴν καὶ ὁ Μαρτζώκης δι' ἐνὸς χαίρε εἰς τὸν οὐρανόν.

Μαρτζώκης καὶ τυφλὸς ἦσαν δύο ἄκρα ὅπως ἀντίθετα. καὶ σκότος, ἐνθα δὲν εἶχε θέσιν ἡ σκιά. Χάσμα μέγα, ἐξ ὧν Ἐδὲμ καὶ Κολάσεως, μὴ γεφυρούμενον. Τῷ ἐλλετο, ἀληθῶς, νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ διὰ τὴν ἐπιστήμην διὰ τὰ γράμματα, διὰ τὴν πατρίδα του, διὰ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἀβιώτου βίου προτιμότερος ὁ θάνατος. τοῦ μικροῦ διανοητικοῦ ἀγῶνος, δὲν ἐξήρχετο τῶν πόνων τοὺς βραχίονας ἢ τοὺς πόδας, ἐξήρχετο ἐκ τῆς δράσεως καὶ στρέψας περὶ αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς οὐδὲν βλέπει ἢ σκότος, σκότος παντοῦ καὶ ἐκείνο ὅλον ἐξοφῶται, ὅταν φωνὴ ἐνδόμυχος

Τὸ ἔλαιον ἐξέλιπε. — Καὶ μία σκέψις μελανὴ ἐξέλιπε. «Τί θέλει ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῇ;

Μαρτζώκης ἀπέθανε.

Ἐπὶ τῇ ἐρήθῃ ἀνδρὸς πολυτίμου, το-

σοῦτον ἐπωφελῶς δράσαντος, τοσοῦτον εὐεργετήσαντος καὶ τοσοῦτον τιμήσαντος αὐτήν.

Ὁ συναναστραφεὶς αὐτόν, ὁ ζήτας μετ' αὐτοῦ ἐν ἀδελφικῇ οἰκειότητι, ὁ ἐνωτισθεὶς τῶν σοφῶν διδασκῶν του ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ παραδεχθῇ, ὅτι ὁ Μαρτζώκης ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις ἰδεώδους τινὸς ὄντος, ὅτι ὁ Θεὸς θελήσας νὰ πλάσῃ τι τελειότερον τοῦ ἀνθρώπου ἔπλασεν αὐτόν καὶ ἐδωρήσατο αὐτῷ νοῦν ὑπερφυσικόν, δι' οὗ οὗτος καὶ λέγων καὶ γράφων ἐξικνεῖτο πέραν τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου, ὡς ἐν τὸ πάντερπον στόμα καὶ ὁ ἀριστοτεχνικὸς κάλαμος αὐτοῦ ἦσαν ἀγωγοί, δι' ὧν ὁ νοῦς αὐτοῦ συνεκοινῶναι τὴν γῆν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Διὰ τοῦτο καὶ ὅ,τι ἰδίως ἐν τῷ Μαρτζώκῃ ἐθαυμάσθη, τοῦτο ἦν ὁ ἀπέραντος αὐτοῦ νοῦς, οὗ ἡ διακύβητις τότε ἐξέλιπεν, ὅτε καὶ ἐκεῖνος ἔπαυσε νὰ ζῇ.

«Αἱ Μοῦσαι» ὅς τοσοῦτον ἐλάτρευσε ὁ ἄφ' ἡμῶν προῶως μεταστάς, καταλείδουσιν ἐπὶ τοῦ τάφου του ἄφθονα καὶ θερμὰ δάκρυα εὐγνωμοσύνης.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΜΕΜΝΩΝ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Α.

Ὅτε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ προχθὲς οὕτως ἐπισήμως καὶ ἐπιβλητικῶς κηδευθεὶς ἀντιπρόεδρος τῆς ἐν Ζακύνθῳ Σχολῆς τοῦ Λαοῦ θυσιάζων τὰς ὥρας μιᾶς πολυτίμου δι' ἐκεῖνον ἀναπαύσεως ἐν ὥραις ἐσπεριναῖς, ἐδίδασκε τὸν λαὸν τῆς γεννητέρας γῆς ἐν ἣ εἶδε τὸ φῶς καὶ ἐν ἣ τόσῳ πικρῶς ἀπώλεσε τὸ φῶς ἐκεῖνο, τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, ζωγραφίζων τὰς εὐκλειεῖς τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως σελίδας διὰ τῶν μυστικῶν ἐκείνων χρωμάτων, ἅτινα μόνῃ ἡ ποιητικὴ διάνοιά του ἠδύνατο νὰ συνδυάσῃ, ἐξεγείρων ἐν τῇ λαϊκῇ ἐκείνῃ αἰθούσῃ τοῦ φιλοπάτριδος ἐνθουσιασμοῦ τὰ κύματα, ἀφυπνίζων διὰ τοῦ ὑπερεκχειλισμοῦ ἐκείνου καὶ τῆς ἐκπαύσεως τῶν ἑλληνικῶν αἰσθημάτων του, ἅτινα προέδιδεν ὁ φλογερὸς καὶ πύργινος ἐκεῖνος ἐνθουσιασμός, εἰς ὃν ἀχαλιναγωγῆτως παρεσύρετο διδάσκων τὰ αἰσθήματα πλήθους ἀκροατῶν, ὅσους τὸ ὕψος τῆς ομιλίας του, τὸ μεγαλοπρεπὲς τῶν λόγων του, τὸ πλαστικὸν τῶν εἰκόνων του, τὸ ὕψος τῆς φαντασίας του, ἀνυπόσταζε, τίς κατὰ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

τὰς ὥρας τοῦ φλογεροῦ ἐκείνου ἐνθουσιασμοῦ δι' οὗ ἐξῆρε τοὺς ἀγῶνας καὶ διελάλει τὰ τρόπαια μιᾶς μεγάλης Ἑλλήνων γενεᾶς, ἡδύνατό ποτε νὰ σκεφθῇ, ὅτι ὁ ἐνθουσιωδέστατος διερμηνεὺς καὶ διαλαλητὴς τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος θὰ ἐξέλεγε τὴν ἡμέραν τῆς 25ης Μαρτίου, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνεδίβασε μέχρι τῶν ἀστρῶν, ὅπως εἰς τὰς χαραυγὰς ἐκείνης παραδῶσῃ τὴν ὑστάτην αὐτοῦ πνοήν, συν-εχίζων οἶονεῖ οὕτω τραγικῶς τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ καταδεικνύων παρ-ραστατικώτατα τὸ τραγικὸν τέρμα τοῦ ἐνθου-σιασμοῦ ἐκείνου; Κόσμοι δόρατοι, σφαῖραι ἀ-γνωστοί, ἐν αἷς πλανῶνται αἱ μεγάλαι τοῦ 21 ψυχαί, μετεκαλέσαντο τὸν δεινὸν ἀγορητὴν, ἵνα εἰς τοὺς κόσμους ἐκείνους τοὺς δόρατους ἐξυ-μνήσῃ τοὺς ἄθλους καὶ τὰ τρόπαια τῆς προ-χθεσινῆς ἡμέρας.

Ὁ Μένων Μαρτζώκης, ὁ φαινότατος οὗτος ἀστήρ, ἔδυσσε προῶς καὶ ὁ φιλολογικὸς κόσμος ἐστρέφητο τοῦ διαπρεποῦς ἐκείνου λόγιου περὶ ὃν ἐστρέφοντο τὰ βλέμματα παντὸς τῶν γραμμάτων ἀνθρώπου. Ἄν μέχρι προχθὲς ὅτε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ πνοήν ὁ Μαρτζώκης πα-ρέδιδεν εἰς τὰς χαραυγὰς τῆς ἐθνικῆς ἡμέρας δὲν ἐστάθμισεν ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων, ὁ κό-σμος ὁ ἐγκυκλοπαιδικὸς ἀκριβῶς τὴν ὑπολαν-θάνουσαν γραμματολογικὴν δεινότητα τοῦ Μαρ-τζώκη καὶ δὲν διεῖδε κατὰ πόσον ἐβάρυνε τὴν φιλολογικὴν πλάστιγγα ὁ ὅξυς ἐκεῖνος νοῦς, εἶνε καρὸς τώρα ὅτε τὰ διαρρευσάντα θερμὰ δάκρυα ἐπότισαν τὸ νωπὸν ἐκείνου χῶμα, νὰ κατανοήσῃ ὅτι ἐσδέσθῃ μία ἐκτακτὸς ἰδιοψύα, μία διαύγεια νοῦ γραμματολογικοῦ ἐξαιρετος.

Ὑπὸ ποίαν ἐποψὴν νὰ ἐξεάσῃ τις τὸν Μαρ-τζώκην, τὸν πρύτανιν τοῦτον τῆς ἐν Ἑλλάδι γλωσσομαθείας, τὸν μελίρρυτον ἀγορητὴν, τὸν καλλιπεσέστατον ῥήτορα, τὸν γλαφυρότατον τοῦ καλάμου χειριστὴν, τὸν ἐπαγωγὸν λογογράφον, τὸν εὐφάνταστον ποιητὴν, τὸ μοναδικὸν τοῦτον τῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν γνώσεων ταμεῖον; Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ὡς καθηγητοῦ καὶ διδασκάλου, ἢ ὑπὸ ἐκείνην τοῦ ὄντως τῶν γραμμάτων ἀνθρώ-που; Ὅπως δὴποτε ἐξεταζόμενος ὁ Μαρτζώκης περιβάλλεται ὑπὸ τῆς αἴγλης τῆς ἱκανότητος ἐ-κείνης οὐχὶ τῆς κοινῆς καὶ τῆς τετριμμένης, ἀλλὰ τῆς σπανιζούσης καὶ μεμαρτυρημένης. Περὶ τοῦ Μαρτζώκη ὡς καθηγητοῦ καὶ διδασκάλου ἐπιμαρτυρεῖ τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν του, ὅπερ ἠγάπησε καὶ ἐσεβάσθῃ τοῦταν διὰ τῆς ἀγάπης ἐκείνης καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ἅτινα ἐνέπνευσε καὶ οἶονεῖ ἐπέβαλε διὰ τῆς διδασκαλίας του ὁ δια-πρεπὴς διδάσκαλος.

B.

Τὸ εἶναι αὐτοῦ εἰς οὐδένα ἄλλον ὀφείλεν ὁ Μαρτζώκης ἢ εἰς ἐαυτόν. Ἀπμοιούρημα ἑαυ-τοῦ σπάνιον, ἀνῆλθεν εἰς τὰς ὑψηλὰς τῶν γραμ-

μάτων βαθμίδας διὰ τῆς ὀξύτατης αὐτοῦ ἀντι-λήψεως καὶ τῆς παροιμιώδους μνήμης του. Ἀά-τρης τῶν γραμμάτων ἐνθουσιώδης, τότε ἱκανο-ποιεῖτο ὅτε ἐπειθεν ἑαυτὸν ὅτι κατέβαλε τὸ πνεῦ-μα ἐνὸς συγγράμματος διὰ τῆς ὀξείας αὐτοῦ διανοίας. Ἐπιπολαιότητα ἐν τῇ μελέτῃ δὲν ἐ-πέτρεπε τὸ φύσει γραμματολογικὸν πνεῦμα τοῦ Μαρτζώκη, ἢ δὲ ὑπέροχος ἐκείνη μνήμη συν-εκράτει δέσμια πάντα ὅσα διήλθον διὰ ταύτης μέχρι καὶ τῶν λεπτοτάτων χρονολογιῶν. Ἡ ἐ-νημερότης τοῦτου πρὸς τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, ἅτινα συνεδύαζε δι' ἄλλων γεγονότων ἄλλων χρόνων καὶ ἄλλων ἐποχῶν, καθίστη τοῦτον εἰ-δικώτατον περὶ τὴν γνῶσιν τὴν ἀκριβῆ τῆς παγ-κοσμίου ἱστορίας, ἐμβάλλοντα τὴν πεποίθησιν εἰς πάντα, ὅστις ἐν ἱστορικαῖς ἀμφιβολίαις καὶ ἀπορίαις εὐκόλῳ εὗρισκε ἐξηγητὴν τὸν Μαρ-τζώκην.

Κάτοχος τῶν δοκιμωτέρων εὐρωπαϊκῶν γλωσ-σῶν, ὡς φιλολογικῶς ἐξέμαθε διὰ τῆς στερεῆς αὐτοῦ ἐπιμονῆς καὶ ὀξύτατης ἀντιλήψεως συνα-νεστράφη οἰκειότατα καὶ συνεκοινῶνῃσε στενό-τατα μετὰ τῶν πλείστων ξένων συγγραφέων, τοὺς ὁλοίους ἀνέλευν ἐναργέστατα καὶ παραστατικώ-τατα εἰσχωρῶν βαθύτατα εἰς τὰς ἐννοίας καὶ σκέψεις ἐκείνων. Ἡ Ἰταλικὴ πρὸ πασῶν φιλο-λογία δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ βαθύτερου ἐρμη-νέως καὶ ἢ Ἰταλικὴ γλῶσσα, δι' ἧς συνεζυμώ-θη ἀνεφάνῃ ἐν ὅλῳ αὐτῆς τῷ κλασικισμῷ ἐν τε-ταῖς μεταφράσεσι τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ποι-ητῶν, ὡς ἐξεπόνθησεν ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ προθέσει ὅπως διαδῶσῃ τὰ ἀριστα τῶν ἔργων τῆς νεωτέρας ἐλ-λανικῆς ποιήσεως εἰς ξένας χώρας καὶ ἐν τοῖς πρωτοτύποις πεζοῖς καὶ ποιητικοῖς ἔργοις, ἅτινα ἐνταῦθα τε καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἐδημοσίευσεν. Τὸν Μένωνα Μαρτζώκην, πλὴν τῆς ὑπερόχου μνήμης διέκρινεν ἐτοιμότης λόγου, ζωρὰ καὶ ἀπρόσκο-πτος ἀφηγηματικότης, παρεμβολαὶ ἐναργῶν εἰ-κόνων καὶ προσφύων παραβολῶν δι' ὧν ἐπαί-κιλλε καὶ ἐχρωμάτιζεν εἴτε τὰς ρητορικὰς ἀ-γορεύσεις του, εἴτε τὰς κατ' ἰδίαν διαλέξεις του, αἵτινες ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀπεράντου ἐκεί-νης μνήμης ἐξέλαμπον ἐν πάσῃ περιστάσει.

Ἀλλὰ δυστυχῶς διὰ τὰ γράμματα ὁ ἀνὴρ οὗ-τος οὐ τινος τὸ φιλολογικὸν στάδιον εὐρύτερον διοιnáγετο τώρα ὅτε ὡς ὁ ἴδιος ὠμολόγει πα-ραιτήσας πᾶσαν ἄλλην ἀσχολίαν, θὰ ἐπεδίδετο εἰς ἔργα φιλολογικὰ ἰδίως δὲ εἰς τὸ ἐθνικὸν ἔργον τῆς διαδόσεως τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως ἐν τῇ ξένῃ, ὁ ἀνὴρ οὗτος προῶς κατεβλήθη ὑπὸ τῆς θλίψεως εἰς τὴν ὁποίαν κατεβύθισεν αὐτὸν ἡ στέρησις τῆς ὁράσεως. Οἰανδήποτε ἄλλην συμφορὰν ἐπερχομένην αὐτῷ ἴσως θὰ ἡ-δύνατο νὰ ὑποστῇ, ἀλλὰ τὴν δεινὴν ἐκείνην συμφορὰν τῆς ἀποστερήσεως τοῦ ὀργάνου ἐκεί-νου, δι' οὗ ἐτρέφετο ὁ ἀληθὴς τῶν γραμμάτων ἀνθρωπος, δὲν ἡδύνατο κατ' οὐδένα λόγον νὰ διασκεδάσῃ. Ἀποχωριζόμενος οὕτως ἀποτέμῳς τῆς προσφιλεστάτης τοῦ οἴου ἀντιπονοχολικῆς

ἀποχωριζόμενος τῶν διβλίοθηκῶν καὶ τῶν συγγραφέων, ἐπόθησεν ὡς λυσιπόνον τὸν θάνατον, ὅστις ἡρέμα ἀπέσβεσε καὶ τὸ φῶς τῆς διανοίας ἐκείνης, ἀφοῦ πρὸ μὲν εἶχεν ἀποσβέσει τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν θανατώσας ἑκτοτε τὴν ζήλευτὴν ἐκείνην ὑπαρξιν, τὸν ζωντανὸν ἐκείνον τῶν γραμμάτων στηλοβάτην, ἐφ' οὗ ἀπετυπούτο μία διάνοια ὑπέροχος, μία ἰδιοφυΐα ἀδιαγώνιστος.

ΓΕΩΡΓ. Δ. ΜΑΝΕΣΗΣ.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

«Καλέ μου, Ἰησοῦ, ποῦ ἐμᾶς τ' ἀθῶα παιδιά
Μᾶς εὐλόγητες καὶ μᾶς ἀγαπᾶς·
Κ' εἶπες τῶν οὐρανῶν ἡ βασιλεία
Πῶς εἶνε γιὰ τ' ἀνήλικα — γιὰ μᾶς.

Ἐσύ, ποῦ μᾶς ἐκάλεισες σιμά Σου
Μὲ τῇ γλυκειᾷ, τῇ θεῇ Σου τῇ φωνῇ·
Καὶ μᾶς κάθισες εἰς τὰ γόνατά Σου,
Γιατ' εὐρηκες καρδιά ἔς ἐμᾶς ἀγνή·

Ἄκου κ' ἐμέ, τ' ἀθῶου, τὴν προσευχή μου,
Στὴ γαλανή Σου δέξου τὴ ἀγκαλιά·
Βγαίνει μέσ' ἀπ' τὴν ἄδολη ψυχὴ μου,
Πετᾶ ἔς Ἐσὲ μὲ ἀμόλυντα φτερά.

Θὰ τῶμαθες σοῦ τῶπαν τόσα χεῖλη,
Τὶ μεγάλο μᾶς εὐρῆκε κακό!
Τὶ μαῦρο ἡ μαῖρα ἐξάπλωσε μαντηλὶ
Στὸν γλυκὸ τοῦ πατέρα μου ἀδελφό!

Ἐκεῖνος, πῶχει τόσο φῶς σκορπίζει
Μὲ τῆς διανοίας του τὴ φεγγεβολή,
Ποῦ τῶν ψυχῶν τὴ νύχτα ἔχει φωτίζει,
Τὸ σκότος θὲ νὰ λάβῃ ἀνταμειβή;

Σ.Δ.Μ. Τὸ ἀνωτέρω συγκινητικώτατον ποίημα εἶχε δοθῇ ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν πολλὰς ἡμέρας πρὸ τῆς μοιραίας συμφορᾶς, ἀλλ' ἐπελθούσης ταύτης ὥστε ἀδοκήτου καὶ ταχείας, δημοσιεύομεν τοῦτο σήμερον, καὶ τοὶ παρκαίρως, ὅπως μὴ στερηθῶσι οἱ ἀναγνώσται· μᾶς τοιούτου περιπαθοῦς ποιήματος.

Ἐκεῖνος νάχῃ ἀφώτιστα τὰ μάτια,
Ποῦ ἐφώτισε τὸ ὁρόμο τοῦ τυφλοῦ,
Γιὰ ναῦρη τοῦρανοῦ τὰ μονοπάτια
Μὲ τὴ λαμπάδα τοῦ σφοδ τοῦ νοῦ;

Ποῦ θέρμανε τὰ στήθη ἔς τὴ λατρεία,
Κ' ἐφύσησε τὸν ἅγιο ἐνθουσιασμό
Γιὰ τὴν πάνσοφον τὴ δημιουργίαν,
Κ' ἐσίμωσε τὸ πλάσμα ἔς τὸν Θεό;

Ἀχ! εἶνε κρῖμα ἡ νύχτα νὰ σκεπάζῃ,
Νὰ κρύβῃ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἔμπροστά
Ὅ,τι ἐδίδαξεν ἄλλον νὰ θαυμάζῃ —
Τῆς φύσεως τὴν ἀσύγκριτη ὁμορφιά!

Τῆς φύσεως, ὅπου ἀχάριστη μητέρα
Ἐδείχθη, καὶ μὲ χέρι σκοτεινὸ
Ἦθελῃσε νὰ σβύσῃ τὴν ἡμέραν
Σὲ πλάσμα, στολισμὰ τῆς ζήλευτό!

Στείλει, Χριστέ, ἔς τὴ μαῦρην συγνεφίαν σου,
Μίαν ἀχτίδα, ἓνα γέλοιο φωτεινόν·
Κάμε νὰ φέξῃ ἡ αὐγὴ μέσ' ἔς τὴ νυχτιά σου,
Ν' ἀναστηθῇ τὸ φῶς τοῦ νεκροῦ!

Τὸ φῶς, ποῦ σοῦ ζητῶ νὰ τοῦ χαρίσῃς,
Μόνον ἔς αὐτόν, Ἰησοῦ, δὲν τὸ σκορπᾷς·
Χίλιους τυφλοὺς μ' αὐτὸ θὲ νὰ φωτίσῃς,
Σ' ἓνα Σου θαῦμα μύρια θὰ μετράς!

Ἀπίθωτε, Χριστέ, τῷ ἅγιό Σου χέρι
Στὸ μέτωπον ἐκεῖνο τ' ὀρφανόν·
Στὴν καταχνιά του σκόρπισ' ἓν ἀστέρι,
Στὴ δύσι τὸ ἑξήμερωμα νὰ ἰδῶ!

Ἄλλ' ἂν, ὦ ἡμέ! Χριστέ μου, εἶνε γραμμένο,
Ὁ χρυσὸς τοῦ πατέρα μου ἀδελφός,
Μακριὰ ἀπὸ μᾶς, ἔς ἓν ἄλλο ἀστέρι, ξένο,
Ναῦρῃ τὸ νεκρωμένο τοῦ τὸ φῶς,

Μὲ τὸ φτερό, ποῦ ἡ νύχτα τὸν σκεπάζει,
Ἀπ' ὅλους μᾶς ἄς κρύψῃ τὴν αὐγή·
Κ' ἐμᾶς ἓνα σκοτάδι ν' ἀγκαλιάζῃ,
Νεκροὶ ἔς τὸ φῶς, ἔς τὸ σκότος ζωντανοί!

Γιατὶ, γιὰ μᾶς, εἶν' ἐντροπή, Πατέρα,
Εἶν' ὕβρις, εἰς αὐτόν, εἶν' ἀπονία,
Νὰ προβαίνει γιὰ μᾶς, νὰ λάμπῃ ἡ μέρα;
Κ' ἐκεῖνος νάχῃ πάντα σκοτεινὰ!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τέτοια λόγια ἔγροιω τὰ ἄλωο του στόμα
Νὰ λείη, μὲ τὰ χεράκια σταυρωτά,
Ἵν πλαιγιάζῃ, ἡ σὰν σηκώνεται ἀπ' τὸ στῶμα,
Εἰς τοῦ Χριστοῦ τὸ ἵκνισμα ἔμπροστά.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἄφοῦ μοῦ εἶναι ἀδύνατο
Τὸ νὰ σ' ἀλητμονήσω,
Καὶ τὴ φωτιά πεῦ μ' ἀναφῇς
Δὲν ἔμπορῶ νὰ σβύσω,

Νὰ θάψω θές τὴ λαύρα μοῦ
Μέσα ἔς τ' ἀνήλιο μνημα,
Ἦ νὰ τραβήξω τ' ἄστατο
Τῆς θάλασσης τὸ κύμα;

Ὅ, τι προστάξῃς, ἄφρευκτα,
Πιστὰ θ' ἀκολουθήσω,
Καὶ μετ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς
Τὸ πόνου μοῦ θὰ κλείσω.

Ἕνα μονάχα ἀδύνατο
Νὰ κάμω δὲν μπορῶ,
Ἄν μὲ διατάξῃς, ἄκαρδε,
Νὰ μὴ σὲ ἀγαπῶ.

18..

ΦΑ.

Ἀγγέλματα καὶ Δημοσιεύσεις

—ooo—

— «Πινακεθήκη». Τοῦ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν πε-
ρισπουδάστου τούτου καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ ἐδῆ
μοσιεύθη καὶ τὸ μηνὸς Μαρτίου ΓΓ. φύλλον, εὗ
περιεχόμενα τὰ ἑξῆς: Ἡ ζωγραφικὴ ἐν Ἑλλάδι. —
Ἀπὸ τοῦς τελευταίους ἔρωτας, — Μενεξέδες, — Ἡ ἀ-
νάγκη τοῦ ὠραίου, — Ἡ ἀλήθεια, — Τύχη τοῦ Ἑλλ.
Θεάτρου (1838—1842), — Αὐτόχειρ, — Πρόφθασε, —
Φρύνη, — Κάιν, — Ἡ τέχνη κατὰ τὸν μεσαίωνα, —
Θέατρον καὶ δραματικὴ σχολή, — Καλλιτεχνικά χρο-

νικά, — Μουσικὴ, — Σημειώσεις ἐνὸς μηνός, — Καλλι-
τεχνικὴ κίνησις. Εἰκόνες. Κοσμήματα κτλ.

— «Παναθήναια», Περιεχόμενα τοῦ 35ου τεύ-
χους τοῦ λαμπροῦ τούτου περιοδικοῦ τὰ ἑξῆς: I.
Πολέμη. Ἀπὸ τὰ ἄμφια, — Σ. Λοβέρδου. Ἡ Ἑθνι-
κὴ Τράπεζα, — I. Βαλαωρίτου. Ἱστορία τῆς Ἑθν.
Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, — Ἀλ. Παπαδιαμάντη.
Τὸ νησί τῆς Οὐρανίτσας, — Β. Δούτμανη. Ἡ αἰ-
σθητικὴ τῶν δημοσίων κτιρίων, — Α. Π. Κουρτίδου.
Ἡ θερμάστρα τοῦ σχολείου, — Ἀν. Φράνς. Θαῖς,
— Γρ. Ξενοπούλου. Θεατρικὴ ζωή, — Χ. Ἡμε-
ριν. Λόγοι καὶ ἀντίλογοι. Γράμματα — Τέχνη —
Ἐπιστήμη κτλ.

— «Ἐκκλησία». Ὑπὸ τοιοῦτον τίτλον ἤρχισεν
ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν φιλοπροσόδων καὶ
εὐπαιδευτῶν λογίων κ. κ. Ἰω. Ε. Τζιώτη καὶ Δ.
Η. Παναγοηλιοπούλου, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀξιοτ.
συναδέλφου κ. Θεοδ. Ἰωαννίδου ἐβδομαδιαῖον θρη-
σκευτικὸν περιοδικὸν περιέχον πλοῦτον ὕλης περι-
σπουδάστου καὶ ἐποικοδομητικῆς.

— Ἐδημοσιεύθη ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει τὸ Νομο-
σχέδιον περὶ παραχωρήσεως τῆς κυριότητος καὶ
ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἐν τῇ νήσῳ Ζακύνθῳ καὶ τοῖς
παρακειμένοις νησιούχοις ὀρυχείων πετρελαίου, νάφθης
καὶ ἄλλων πιστωδῶν, ρητινωδῶν καὶ ἐλαιωδῶν
εὐσιῶν, εὗ νομοσχεδίου προηγεῖται εἰσηγητικὴ ἐκ-
θεσις.

— Ἐπίσης ἐν ἰδίῳ τεύχει ἐκ σελ. 11 μετὰ προ-
ομιεῦ ἐδημοσιεύθη τὸ Καταστατικὸν τοῦ ἐν Πάτραις
Πολιτικοῦ Συλλόγου «Τὸ Σύνταγμα» πε-
ριλαμβάνον 15 ἐν ὅλῃς ἀρθρα.

— Σώματα τεῦ ἄρτι ἐδημοσιευθέντος περισπου-
δάστου περὶ τοῦ Διονυσίου Ρώμα συγγράμματος τοῦ
διακεκριμένου ἱστοριογράφου κ. Δημ. Καμπούρογλου,
περὶ οὗ γράφομεν προτεχῶς πωλοῦνται παρὰ τῷ ἐν-
ταῦθα ἐμπόρῳ κ. Σερ. Μπαχώμῃ πρὸς 5 μόνον
δραχ. ἑκάστον. Οἱ ἀγαπῶντες ἀληθῶς τὴν τόσῳ
πατριωτικὴν οἰκογένειαν τῶν Ρώμα δὲν ἀμφιβάλλ-
ομεν ὅτι θὰ σπεύσωσι νὰ ἀποκτήσωσι τὸ κειμή-
λιον τεῦτο.

— Τὸ «Νέον Ἄστυ», ἡ σπουδαιότερά τῶν ἐ-
φημερίδων τῆς πρωτευούσης, πωλεῖται 5 μόνον λε-
πτά.

— «Κουτούζης». Μετ' εὐχαριστήσεως πληρο-
φορούμεθα, ὅτι ἡ προσφιλεῖς συνάδελφος «Κουτού-
ζης» τὸ ἀπτικὸν ἄλλας τῆς ὁποίας τοσάκις κατέστη-
σε νοστήμους πολλὰς μελαγχολικάς μας ὥρας καὶ
τῆς ὁποίας συντάκτης εἶνε ὁ γνωστότατος ὄψφ καὶ
εὐφυέστατος σατυρικός μας κ. Ἰωάννης Κολώνιας
θὰ ἐκδίδεται τοῦ λοιποῦ ἐν Ἀθήναις. Δὲν ἀμ-
φιβάλλομεν ὅτι οἱ συμπολίται μας θὰ ἐξακολουθή-
σωσιν ὑποστηρίζοντες τὸ ἔξαρτον τοῦ φύλλον.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

**Δωρεὰ τῆς Α. Α. Β. Υ. τοῦ Ἀρχιδου-
κὸς Α. Σαλβατώρ ὑπὲρ τοῦ Σολωμοῦ.** Ὁ τὴν
ἡμετέραν νῆσον διὰ τῆς ἐνταῦθα παρχμονῆς Του μεγά-
λως τιμῶν Ἀρχιδούξ τῆς Αὐστρίας, ὁ ὑπεράνω πάσης
ἄλλης δόξης τιθεὶς τὸν πρὸς τὴν παιδείαν ἔρωτα, εὐ-
ηρεστήθη νὰ πέμψῃ τῇ Κεντρικῇ ἐπὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ
Σολωμοῦ Ἐπιτροπῇ χιλιάδρα χρυσῶν εἰσφορὰν,
συνοδευομένην μετὰ τῆς κατωτέρω λίαν φιλόφρονος ἐ-
πιστολῆς Του, περίτρενον παρέχων οὕτω δαῖγμα τῆς
πρὸς τὴν Ζάκυνθον καὶ τὸν ἀθάνατον ἡμῶν συμπολίτην
Σολωμὸν ἀγάπης Του. Ἡ πρὸς τῇ ἀρχῇ εὐγενεῖα καὶ
τὰ φιλελληνικὰ Αὐτοῦ αἰσθήματα ἐκδηλοῦσα ἐπιστο-
λὴ αὕτη ἔχει, ὡς ἐξῆς :

Ζάκυνθος τῇ 29)3)1902 (ἔ. ν.)

Ἀξιότιμε Κ.ε Καρρέο

Ὡς προέδρῳ τῆς ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Σολωμοῦ
Ἐπιτροπῆς ἀποστέλλω ὑμῖν δραχμὰς χιλίας, ἐλαχί-
στην πρὸς τοῦτο εἰσφορὰν μου.

Χαίρω βλέπων τιμώμενον διὰ μαρμαρίνου μνημείου
τὸν ἔξοχον Ἴονιον εὐχομαι δὲ συνάμα, ὅπως ἐν τῇ καρ-
δίᾳ τῶν Ἑλλήνων διατηρῆται ὁ πατριωτισμὸς ἐκεῖνος,
ὅστις ἐνέπνεε καὶ τὸν μέγιστον ποιητὴν, συντελῶν οὕ-
τως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον τῆς χώρας, τοῦτο
δὲ θὰ ἦτο, κατ' ἐμὴν κρίσιν, τὸ μάλλον ἀρραγὲς μνη-
μεῖον, ὅπερ οὐδεμία σεισμικὴ δάνησις θὰ ἠδύνετο νὰ
καταρρίψῃ, καὶ τὸ ὅποῖον θὰ ἠδύνετο ν' ἀνεγερθῇ εἰς
ἀνάμνησιν ἐκεῖνου, ὅστις ὑπὸ τοὺς πρίνους τοῦ Ἀκρω-
τηρίου ἔψαλλε τὸν εἰς τὴν Ἐλευθερίαν ὕμνον.

Δέχθητε τὴν ἐκφρασιν τῆς ἰδιαζούσης ἐκτιμῆσεώς μου

Ἀρχιδούξ ΛΟΥΔ. ΣΑΛΒΑΤΩΡ.

Ἡ δὲ ἀπάντησις τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς εἰς τὴν ἐπι-
στολὴν ταύτην εἶχεν ὡς ἐξῆς :

Υψηλότητα

Ἀπαντῶντες εἰς τὴν εὐγενεστάτην τῆς Υ. Υ. ἐπι-
στολὴν, συνημμένως τῇ ὁποίᾳ ἐπέμψατε δραχμὰς χι-
λίαις ὑπὲρ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Σολωμοῦ στερουμένθα κα-
ταλλήλων λέξεων, ὅπως ἐκφράσωμεν τῇ Υ. Υ. τὴν
εὐγνωμοσύνην οὐ μόνον τῆς ἡμετέρας Ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ
καὶ συμπάσης τῆς Ζακύνθου, ἣν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύ-
τῃ ἔχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐκπροσωπῶμεν.

Ἡ Ὑμετέρα ὑψηλὴ καὶ γενναία πρὸς τιμὴν τοῦ
μεγίστου ἡμῶν ποιητοῦ εἰσφορὰ νέον καὶ φαινὸν προ-
βάλλεται δαῖγμα ἀγάπης καὶ φιλίας, ὅπερ ἡ Υ. Υ. ὑ-
δόκησε νὰ ἐπιδείξῃ ὑπὲρ τοῦ τόπου μας. Δῶν ὁ Κύ-
ριος ὅπως αἱ περιπαθεῖς εὐχαὶ καὶ συμβουλαὶ τῆς Υ.
Υ. εἰσκαουσθῶσι παρὰ σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ
δὲ παράδειγμα τοῦ Σολωμοῦ ἐμφυσήσῃ εἰς ἕλα τὰ
τέκνα τῆς Ἑλλάδος τὰ αἰσθήματα τοῦ τε καθήκοντος
καὶ τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτος, ὧν ἄνευ τὰ ἔθνη
ἀδυνατοῦν νὰ ζήσωσι καὶ εὐδοκημήσωσιν. Ἐάν δὲ αἱ
ἐρωματώδεις τοῦ Ἀκρωτηρίου αὖραι ἐνέπνευσαν τῷ Σο-
λωμῷ τὸν ἀθάνατον αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐλευθερίαν ὕμνον,
ἅπαντα ἡ Ζάκυνθος ἐλπίζει μεθ' ἡμῶν ὅτι αὕτη αὕτη ἡ
ἐσφυρτίς αὖρα θέλει καταστή εὖνους καὶ ἐπωφελῆς τῇ

Ὑμετέρᾳ πολυτίμῳ ὑγείᾳ, ὥστε ἡ διακονὴ παρ' ἡμῖν
τῆς Υ. Υ. ἐπὶ μακρὸν νὰ παραταθῇ.

Ἐν τούτοις δεχθῆτω ἡ Υ. Υ. τὴν ἐκφρασιν τοῦ
βαθυτάτου σεβασμοῦ, μεθ' οὗ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑπο-
σημειωθῶμεν.

Εὐπ.οι καὶ ἀφοσιωμένοι θεράποντες

Ὁ Πρόεδρος Φρ. Καρρέρ. — Ὁ Γραμματεὺς Δ. Ἰ-
θακήσιος. — Τὰ Μέλη Ν. Μεσσαλᾶς, Ε. Γιαννόπουλος,
Α. Κοργιανίτης, Ι. Δαμίρης, ΙΙ. Μουζάκης κλπ.

ΔΙΑΦΘΡΑ

— Ἐθνικὴ ἑορτὴ. Μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνθου-
σιασμοῦ διεξήχθη ἐνταῦθα ἡ ἐπέτειος τῆς ἐθνικῆς ἡ-
μῶν ἀναγεννήσεως. Τῆς μεγαλοπρεποῦς ἑορτῆς τὴν δ-
λὴν ζωηρότητα προσέδωκεν ἡ μαθητιῶσα νεολαία, χά-
ρις εἰς τὰς φιλοτίμους καὶ πατριωτικὰς ἐνεργείας τοῦ
τε ἀκαταπονήτου γυμνασιάρχου μας κ. Ὁθ. Ρέντζου,
τοῦ ἐν ἐκυτῷ περικλείοντος ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ
ζήλου πρὸς εὐγενῆ δράσιν, τοῦ διὰ τὰς ὄντως πατρι-
κὰς προσπάθειάς πρὸς τελείαν ἠθικὴν διάπλασιν καὶ
διαπαιδαγώγησιν τῆς μικρᾶς νεολαίας μας ἀξιεπαίνου
ἡγετηθεωρητοῦ μας κ. Γερ. Βανδώρου, τοῦ καὶ σκέψεται,
καὶ λόγοις, καὶ ἔργοις ἀκαμάτως καταγινομένου ὑπὲρ τῆς
διανοητικῆς μορφώσεως καὶ διαπλάσεως τῶν μαθητῶν
τοῦ Ἑλλ. σχολείου λαμπροτάτου σχολάρχου μας κ.
Ἀντ. Γκούσκου καὶ τῆς λοιπῆς ἀξιότιμου διδασκαλι-
κῆς χορείας. Μετὰ τὴν ἐπίσημον ἐν τῷ ναῷ τῆς Μη-
τροπόλεως δοξολογίαν, ἔνθα παρήσαν ἅπανσαι αἱ τῆς πό-
λεως Ἀρχαί, ἐγένετο ἡ στέψις τῆς προτομῆς τοῦ Σο-
λωμοῦ ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ γυμνασίου, μετὰ μεσημ-
ερίκην δὲ ἀπηγγέλθησαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν σχο-
λείων διάφορα ἐθνικὰ ποιήματα καὶ κατὰ τὰ ἐσπέρας
μεγαλοπρεπῆς ἐγένετο λαμπραδνηφορία ἀνὰ τὴν πόλιν ἐκ
μέρους τῶν μαθητῶν.

Τὴν κατακλειδὰ τῆς ἑορτῆς ἔθηκεν ἡ Λαϊκὴ μας
Σχολὴ ἐν τῷ καταμέστῳ κόσμῳ πάσης κοινωνικῆς τά-
ξεως δημοτικῷ μας θεάτρῳ, ἔνθα ὁ μὲν κ. Ἀνδρ.
Μπαμπάκος ἐξεφώνησε λαμπρότατον πανηγυρικὸν παρ' ἁ-
πάντων ὑπερεπαινεθέντα, ὁ δὲ σχολάρχης κ. Ἀντών.
Γκούσκος μετὰ σαφεστάτην προεισωγῶν ἀπήγγελε λί-
αν ἐπιτυχῶς τὸν «Θανάση Βάγια» τοῦ Βαλκωρίτου
καταχειροκροτηθεὶς, ὁ δὲ κ. Α. Χ. Ζώης ὠμίλησε περὶ
τῆς δράσεως τῆς Ζακύνθου κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, τοῦ
ἀξιοτ. ἱατροῦ κ. Ἰ. Α. Μάργαρη μὴ ἀπαγγείλαντος
τὸν εἰς τὴν Ἐλευθερίαν ὕμνον τοῦ Σολωμοῦ, ὡς ἐκ
τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Μαρτζώκη.

Καὶ ἐν τῷ ἱαῷ Εὐαγγελιστρίας τοῦ χωρίου Μου-
ζάκη μεγαλοπρεπέστατα ἐωρτάσθη ἡ ἐθνικὴ ἑορτή. Με-
τὰ τὸ μνημόσυνον ἀπηγγέλθησαν διάφορα ἐθνικὰ ἁ-
σματὰ ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ ἐκεῖσε δημοτ. σχολείου
ἀρρένων, τοῦ τόσῳ λαμπρῶς διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ ἐ-
ξαίρετου διδασκάλου κ. Γωγ. Κούρση.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΤΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**

— Μεταξύ τῶν ἀριτευσάντων ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ ἡρώϊκῶν ποιημάτων κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἐορτὴν τῆς 25 Μαρτίου μικρῶν μαθητῶν διεκρίθη ὁ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου ἡ «Ἀθηνᾶ» τοῦ ἀρίστως ὑπὸ τοῦ ἀκαμάτου καὶ δραστηρίου διευθυντοῦ κ. Δημητρίου Α. Μωρέττη διευθυνομένου ἐπιταγῆς Σπυρίδων Κ. Ρουσιάνος ἐπισπασάμενος διὰ τοῦ θάρρους τοῦ καὶ τῆς λαμπρᾶς ἀπαγγελίας τοῦ ἀπείρου πλήθους τὰ χειροκροτήματα. Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὸν ἀξιότιμον καὶ εὐγενέστατον αὐτοῦ θετὸν κ. Γεώργιον Σπυρίδων σὺν τῇ ἀξιοσεβάστῃ μητρὶ αὐτοῦ καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἴδωσιν αὐτὸν ἀνδρούμενον καὶ προαγόμενον κατὰ τὰς προσδοκίας τῶν.

— **Αὐστριακοὶ ἐπισκέπται.** Διὰ τοῦ καταπλεύσαντος τὴν παρελθ. Τετάρτην Αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου «Φόρβερτς» ἀφίκοντο 54 μέλη, συμπεριλαμβανομένων καὶ 16 κυριῶν, τῆς ἐν Βιέννῃ Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας, ἐν οἷς συγκατελέγοντο οἱ ἀδελφοὶ Ἐδουάρδος φόν Pohl στρατάρχης καὶ Ὁθων φόν Pohl ἀντιστρατήγος καὶ μυστικοσύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ἀντιστρατήγος βαρώνος φόν Cronenbold, ὁ ὑπουργικὸς σύμβουλος D. Herzwandorsch, ὁ ἱατρός D. r Lichtheim ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Πρεσβυτέρῳ βασ. Ἀρχείου Ἰω. Batka, οἱ φιλόλογοι D. r Riess, Biach, Rjssmanit, οἱ βοτανικοὶ Topscher, Holmann, Grest καὶ διάφοροι ἄλλοι ἐπιστήμονες. Τοὺς ξένους ἐπισκέπτας ὑπεδέχθησαν ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ ἡ Α. Α. Β. Υ. ὁ Ἀρχιδούξ Σαλβατόρ, ὁ ὑποπρόξενος τῆς Αὐστρουγγαρίας κ. Μωρέττης καὶ ἡ ἐπὶ τούτῳ διορισθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Ὁθ. Ρέντζου, Ἀν. Λούντζη, Δημ. Λούντζη καὶ Α. Δάση ἀποτελουμένη, μετέβησαν δὲ δι' ἀμαξῶν εἰς Κερί, ὅπου αἱ πηγαὶ τῆς νάρκης καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν ἐπεσικέσθησαν τοὺς ναοὺς τοῦ Ἀγ. Διονυσίου, τῆς Φανερωμένης καὶ τὰ καταστήματα τῆς Λέσχης «Ζάκυνθος» καὶ «Λομβάρδου». Τὸ ἑσπέρας παρετέθη δεῖπνον ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, εἰς ὃ προσεκληθῆ ὁ τε ὑποπρόξενος καὶ ἡ ἐπὶ τῆς δεξιώσεως Ἐπιτροπὴ, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἀνέκρουεν ἡ Φιλαρμονικὴ μας σταλεῖσα ἀξισπανῶς ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς, καὶ καθ' ὃ πολλὰ ἐγένοντο προδόσεις. Τῇ ἐπομένῃ μετέβησαν οἱ ξένοι εἰς τὴν μονὴν Προδρόμου, εἰς τὸ φρούριον, εἰς τὰς Λέσχας ἔνθα φιλοφρόνως ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τῶν Προέδρων αὐτῶν κ. κ. Π. Καταϊβάτη καὶ Δ. Καλοδοῦκα καὶ τέλος ἀπῆλθον ὑπὸ τοὺς ἥχους τῆς εἰστὸν λιμενοβραχίονα ἀνακρουούσης μουσικῆς καὶ τοῦ ἐνθουσιώδους ἀποχαιρετισμοῦ τοῦ ἐκεῖ συσσωρευθέντος κόσμου, ἀρίστως ἀποχωρίζοντες ἐντυπώσεις.

— Παρὰ τοῦ μεγαλύναντος τὸν Δῆμόν μας καὶ ἐπαξίως τιμῶντος αὐτὸν διὰ τοῦ ἀσθέστου φιλοπόλιδος ἐνθουσιασμοῦ του ἀγαπητοῦ Δημάρχου μας κ. Ἀ. Δ. Μακρῆ ἐλάβομεν καὶ εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὰ κατωτέρω :

Ἀξιότιμον Σύνταξιν τοῦ Περιδικοῦ
«ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ»

Παρακαλῶ ἵνα εὐχεροστούμενος καταχαρήσῃτε εἰς τὴν στήλᾳ τοῦ ἀξιολόγου Περιδικοῦ Ὑμῶν, πρὸς γνῶσιν τῶν συμπολιτῶν μας, τὰ κατωτέρω εὐγενῶς ἀποστα-

λέντα μοι εὐχαριστήριον ἔγγραφον τοῦ ἐνταῦθα Κυρίου Ὑποπροξένου τῆς Αὐστρ-Οὐγγαρίας, καὶ τηλεγράφημα τῶν κατ' αὐτὰς ἐπισκεφθέντων τὴν ἡμετέραν μας μελῶν τοῦ ἐν Βιέννῃ ἐπιστημονικοῦ Συλλόγου, περὶ τῶν πρὸς τὰ αὐτὰ μέλη γενομένων περιποιήσεων.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως

Ὁ Δήμαρχος Ζάκυνθων
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Δ. ΜΑΚΡΗΣ.

Ζάκυνθος τῇ 29 Μαρτίου 1902.

Ἀξιότιμε Κύριε Δήμαρχε,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω Ὑμᾶς, Κύριε Δήμαρχε, ἵνα εὐχεροστούμενος δεχθῆτε καὶ διαβιβάσῃτε πρὸς τὸ Δημοτ. Συμβούλιον καὶ πρὸς τὸν λαὸν τῆς Ζακύνθου ἐν γένει, τὰς ἐγκαρδίας εὐχαριστίας ἐμοῦ καθὼς καὶ τῶν μελῶν τοῦ ἐν Βιέννῃ ἐπιστημονικοῦ Συλλόγου διὰ τὰς ἀπείρους περιποιήσεις, ἃς εὐμενῶς εἰς αὐτοὺς ἐπεδαψιλεύσατε κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν των, καὶ ἐφ' αἷς ἔσονται Ὑμῖν οὗτοι αἰωνίως εὐγνώμονες. Δέξασθε παρακαλῶ, Κύριε Δήμαρχε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς λίαν ἐξαιρέτου ὑπολήψεώς μου.

Ὁ Αὐτ. καὶ Βασ. Ὑποπρόξενος
Α. Κ. Morettis.

Ν α ὁ π λ ι ο ν ἀρ. 255. 12)4 ὥρ 2 Μ.Μ.
Δήμαρχον

Ζάκυνθον.

Ἐνθουσιώδεις ἐπὶ τῇ πανηγυρικῇ καὶ ἀδελφικῇ δεξιώσει εὐγνώμονες ἐπὶ τῇ κολακευτικῇ διχθελώσει καὶ χειροκροτοῦντες τὴν φιλόφροναν κοινωνίαν τῆς εὐγενοῦς Ζακύνθου πέμπομεν διαπύρους προσήσεις καὶ εὐχαριστίας.

Τὰ μέλη τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Συλλόγου
Βιέννης.

— **Μοῖρα Αὐστριακοῦ στόλου.** Τῇ προσεχῇ Πέμπτῃ ἀναμένεται ἐνταῦθα μοῖρα αὐστριακὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν θωρηκτῶν Φρακ. Ἰωσήφ, Βουδαπέστης καὶ Βιέννης ἥτις θέλει παραμείνει ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας.

— **Ματαίωσις ἐκδρομῆς.** Ἐνεκα βλάβης τοῦ ἀτμοπλοίου «Νείηρος» ἐφ' οὗ ἐπέβαινον οἱ εἰς τὴν νῆσόν μας ἀναμενόμενοι γάλλοι ἐπιστήμονες, ἐματαιώθη ἡ ἀφιξὶς αὐτῶν ἐνταῦθα. Εὐτυχῶς τὸ ἐν Τρικέρι προσαράξαν ἀτμόπλοιο, ἐφ' οὗ οἱ ἀνωτέρω ἐπιστήμονες ἐρρουμολκήθη ὑπὸ τῆς «Μυκάλης», ἀμέσως δ' ἔσπευσαν οἱ ἐκδρομεῖς νὰ μεταβῶσιν εἰς Γαλλίαν πρὸς καθήσυχασιν τῶν οἰκείων αὐτῶν.

— **Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος.** Τῇ 23ῃ λήξ. μηνὸς ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐώρτασε τὴν ἐξηκοστὴν ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐορτῶν τούτων, τελεσθεισῶν ἐν Ἀθῆναις μετὰ μεγίστης μεγαλειότητος, πλεονεξίας καὶ ἐξαιρέτου εὐχαιρῶν πρὸς τὸν Στάτον αὐτῆς Διοικητὴν

κ. Στ. Στρέιτ, εορτάζοντα ἄρα τὴν τριακονταετηρίδα τῆς συνετῆς αὐτοῦ Διοικήσεως, ὑπὲρ τῆς προόδου τοσούτου εὐεργετικοῦ τοῖς τε μετόχοις καὶ τῷ ἔθλει. Ἰ. δρύματος πρὸς τὰς ὑποίας εὐχὰς «Αἱ Μοῦσαι» συνεννοῦσι καὶ τὰς ἰδίας, ἀνθ' ὧν ἀγαθῶν ἐγένετο αὕτη πρόξενος ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν.

— **Ἐκκλησιαστικὴ Μουσική.** Ὑπὸ τῶν φιλοτίμων Ἐπιτρόπων καὶ τοῦ καλλιφώνου Ἐφημερίου τοῦ ναοῦ τῆς Θ. Εὐαγγελιστρίας εἰσῆχθη ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ ἡ τετράζωνος Ἐκκλ. μουσική, ὑπαγορευομένη διὰ ζωῆς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐφημερίου Ἀνδρ. Ξενοφάνου μαθητεύσαντος παρὰ τῷ Ἀργ. Γιαννοπούλῳ καὶ τελειοποιήσαντος αὐτὴν καὶ τετραφωνουμένη ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Σ. Καραμαλίκη. Πιστεύομεν ὅτι ὁ αἰδ. ἱερεὺς εἶνε εἰς θέσιν νὰ τονίσῃ ὅλον τὸ ἐκκλ. σύστημα καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ καταργηθῶσι τὰ ξένα καὶ θὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν ἡ ζακυνθία μουσική.

— Μετὰ χαρᾶς ἐξαιρετικῆς πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ ἀγαπητὸς καὶ εὐελπίς συμπολίτης μας κ. Ἀγγελος Η. Οἰκονόμου σπουδαῖον καὶ ὅλως σπάνιον εἰς τὰ χρονικά τῶν διαγωνισμῶν ἦρχτο θρίμβον κατὰ τὸν ἄρτι διεξαχθέντα ἐν Ἀθήναις διαγωνισμὸν πολιτικῶν μηχανικῶν. Διὰ τῶν ἐμβριθῶν καὶ ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ μελετῶν οὐ μόνον ἐδικαίωσε τὴν περὶ αὐτοῦ ὑπὸ πάντων ἐσχηματισμένην γνῶμην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν καὶ μόνην ἱκανότητα πεποιθὼς ἐπρώτευσεν ἐν τῷ διαγωνισμῷ ἐκείνῳ ἐπισπασάμενος ἀπάντων τὰ θερμότερα συγχαρητήρια καὶ ἀναγορευθεὶς πτυχιούχος πολιτικὸς μηχανικός. Συγχαίροντες τῷ ἀξιεπίνῳ φίλῳ καὶ συμπολίτῃ μας κ. Ἀγγέλῳ Οἰκονόμῳ ἐπὶ τῇ θριαμβευτικῇ ἐπιτυχίᾳ του εὐχόμεθα ὁμοῖαν εὐδοκίμησιν καὶ ἐν τῷ πρακτικῷ σταδίῳ του.

— **Στρατ. Θεραπευτήριον.** Καὶ πάλιν ὑψοῦμεν τὴν φωνήν, προκειμένου νὰ λήξῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐνοικιάσεως τοῦ ὑπάρχοντος Σ. Θεραπευτηρίου, ὅπως μεριμνήσωσιν οἱ ἀρμόδιοι περὶ ἐξευρέσεως καταλλήλου τοιούτου, πληροῦντος τοὺς ἀπαιτούμενους τῆς ὑγιεινῆς ἔδρας. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον καταλληλότερον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μόνον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εὐρίσκομεν τὸ παραπλευρὸς τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγ. Τριάδος, εὐρύχωρον, εὐήλιον, εὐαερόν καὶ πλησίον τοῦ στρατῶνος ὀγκύμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλοτε, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς θεραπευτήριον, ἀλλ' ἄγνωστον ποῦ ἐπέδρασαν λόγοι καὶ προυτιμήθη τὸ νῦν ὅλως ἀκατάλληλον.

— **Εὐτυχεῖς ἀρραβῶνες.** Ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους ὀϊωνοὺς ἀντήλλασαν ἐπ' ἐσχάτων δακτύλιον ἀρραβῶνα ἡ καλλιμόρφος καὶ σεμνοτάτη δεσποσύνη Ἄννα Μ. Σέχου μετὰ τοῦ ἐξαίρετου νέου κ. Ἰωάννου Α. Σωμάκη. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ταχεῖαν καὶ πανόλβιον τὴν στέφιν.

— **Εὐτυχεῖς γάμοι.** Ὁ γνωστὸς τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ καὶ ἀρίστως μεμορφωμένος ἀξιωματικὸς τῆς Χερσουλᾶκῆς κ. Ἰωάννης Π. Ράγκος συνηλθε κατ' αὐτὰς εἰς γάμον κοινωνίαν μετὰ τῆς εὐγενεστάτης καὶ ἐκ τῶν πρῶτῶν φερουσῶν ἐν Ἀθήναις δεσποινίδων Ἑλένης Χ. Οἰκονόμου. Τοῖς συζευχθεῖσιν εὐχόμεθα πανευτυχίᾳ καὶ ἀνεφελον τὸν βίον.

— **Θάνατοι.** Ἐν σεβαστῇ ἡλικίᾳ ἀπεβίωσαν κατ' αὐτὰς ἡ ἀείμνηστος Ρόζα Α. Τρικάρδου, σεβαστὴ μήτηρ τῶν ἀξιοτ. συμπολιτῶν μας κ. κ. Διον. καὶ Ἰωάννου Τρικάρδου καὶ ὁ πολὺκλαυστος Διονύσιος Μπελέτης ἐκ τῶν ἐντιμωτέρων καὶ μᾶλλον ἀγαπητῶν συμπολιτῶν μας. Διαβιβάζομεν καὶ δημοσίᾳ ταῖς πενθούσαις οἰκογενεαῖς αὐτῶν τὰ θερμὰ συλλυπητήριά μας.

† **Ὁ θάνατος τοῦ Μένονος Μαρτζώκη.** «Ἄνθρωπος δύναται ν' ἀπατηθῇ, ἀλλὰ λαὸς δὲν ἀπατάται». Τοιαύτας λέξεις ἐκστομισθείσας ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μαρτζώκη ἐπὶ τῷ γενικῷ πένθει, τῷ ἐκδηλωθέντι κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀλῆστου μνήμης πατρὸς του, τοιαύτας λέξεις ἀνεκάλεσεν ἡ μνήμη μας, ὅτε ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου τῆς πόλεώς μας ἄκρου ἀντήχησεν ἡ ἀπαισία εἰδήσις τοῦ μοιρικοῦ τέλους του. Καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῇ ὁλόκληρος κοινωνία θαυμάσιον καὶ ἀπέλπιδα ἐκπέμπουσα δακρυσταγοὺς πόνου στεναγμῶν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ ἀνδρὸς τοιούτου, οἷος ὁ Μένων Μαρτζώκης. Διότι ὁ μεταστάς δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν του, δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν πατρίδα, ἀνῆκεν εἰς τὸν κόσμον ὅλον καὶ ἐπὶ τῇ στερήσει τοιούτων κοσμοπολιτῶν, τοιούτων προνομιοῦχων ὑπάρξεων, τὸ πένθος γενικὸν ἐπιβάλλεται. Ἡ κηδεῖα αὐτοῦ ἐγένετο ἐπιδητικὴ καὶ πάνδημος, πολλῶν κατατεθέντων στεφάνων ἐκ μέρους τοῦ Δήμου, συλλόγων, σωματείων καὶ οἰκογενειῶν, καταλλήλως προσφωνησάντων τῶν ἀξιοτ. Κ. Κ. Ἀντ. Δ. Μαρτῆ, Π. Μουζάκη, Ε. Γιαννοπούλου, Α. Κορούτου, Ο. Ρέντζου, Γ. Βαχδάρου, Α. Γκούσκου καὶ Σ. Τσίπρη. Τὰ σχολεῖα ἐκλείσθησαν εἰς ἐνδεικτὴν πένθους, οἱ δὲ μαθηταὶ φέροντες περὶ τὸν βραχίονα πενθίμους ταινίας παρετάχθησαν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς ὁδοῦ, ὁποῦθεν διήλθεν ἡ κηδεῖα. Ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγ. Μάρκου, ἐνθα ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία, λόγους ἐξεφώνησαν καταλλήλως ἐξάραντες τὰς ἀρετὰς του νεκροῦ, οἱ Κ. Κ. Φ. Καρρέρ, Ο. Ρέντζος, Ι. Μερκάτης καὶ Δ. Ι. Πλέσσας, ἐν δὲ τῷ νεκροταφείῳ οἱ Κ. Κ. Ι. Α. Μάργαρης καὶ Α. Χ. Ζῶης, ἐλεγείον δὲ ὁ κ. Δ. Ξανθοπούλος καὶ νεκρολογία συγκινητικὴν ἐδημοσίευσεν κατὰ τὴν κηδεῖαν ὁ ἱατρός κ. Ἀγγ. Μωρέττης. Ἐκτενὴ βιογραφίαν καὶ περιγραφὴν λεπτομερῆ τῆς κηδεῖας τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ ἡμῶν καὶ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου Μ. Μαρτζώκη θέλομεν δημοσιεύσει ἐν καιρῷ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀπὸ βάθους τῆς πενθούσης ψυχῆς μας σπεύδομεν νὰ ἐκφράσωμεν καὶ δημοσίᾳ τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς τε τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Διονύσιον, πρὸς τὴν Α. Α. Β. Γ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σαλβατῶρ, πρὸς τὸν Δήμαρχον Ζακυνθίων, τὸν Γυμνασιάρχην, τὸν Ἐπιθεωρητὴν καὶ τὸ διδασκαλικὸν καὶ μαθητικὸν σῶμα, πρὸς τὰς Συντεχνίας τοὺς καταθέσαντας στεφάνους, τοὺς ἐκφωνήσαντας λόγους, τὴν Φιλαρμονικὴν τοὺς διαφοροτρόπως συλλυπηθέντας ἡμᾶς καὶ πᾶσαν ἐν γένει τὴν ἐντιμὴν κοινωνίαν τῆς Ζακύνθου ἐπὶ τῇ ὀδυνηρᾷ ἀπωλείᾳ τοῦ πολυτίμου ἀδελφοῦ ἡμῶν Μένονος.

Ἐξ ὀνόματος τῆς εὐγνωμοσύνης οἴκον. Μαρτζώκη Ἀνδρᾶς Μαρτζώκης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL 5341 460069